

тръбвало да се мина добра много години. Гвоздейтъ съ толкова оръждивъли и съ станали тъй трошливи, щото стига само едно натискване съ пръстъ, да се разрушатъ.

Чий може да биде тоя гробъ? Като се земне прѣвидѣ, че черковата св. Димитрий е царска, че тя е била издигната отъ Петра и Асъния, че тамъ съ били коронявани българските царе; като се знае, че, споредъ разпоредбите на черковните правила, само важни духовни лица или царе могатъ да се ровятъ въ черкова и то на първо място подъ полиелея, не може да не се мисли, че прѣдъ насъ стоятъ остатъците на важно лице отъ нашата стара история, лице, което е играло важна роля въ живота. Обикновено се погребватъ митрополити въ срѣдата на черковата. А както знаемъ, архиепископъ Василий е билъ най-важното лице за въздигането и осветяването на черковата, че той рѣкоположилъ първия български царь отъ второто българско царство, че съ неговото съдѣствие се провъзгласи въ тая черква възстането, не можемъ да не заключимъ, че и въ тая черкова съ прибрани да лежатъ на въченъ покой и послѣдните останки на тоя нашъ великъ мѫжъ.

Знае се, че на 7 ноемврий 1204 г. този сѫщиятъ Василий биде въ тази сѫщата черкова посветенъ за примасъ на българската държава. Ако сѫдбата на този нашъ архиерей е тъй тѣсно свързана съ живота на черковата, защо не може да се прѣдположи, че разкопаните кости съ на този светител?

Освѣнъ въ срѣдата на черковата, направиха се разкопки и вънъ, въ притвора, отдѣсно и отлѣво. Както се знае отъ по-ранните разкопки, които се направиха по Трапезица и по Хисаря, освѣнъ въ срѣдата на черковата, единоврѣмешните ни българи обичали да погребватъ умрѣлите си и въ притвора, като се знае, казвамъ, отъ по-ранните разкопки това, разкопа се и притвора, и наистина се намѣриха гробове и кости. Най-напрѣдъ се разкопа край сѣверния дваръ и, като се изхвърли